

Ez a vers

Ez a vers szólhatna arról,
hogy törpék szaladgáltak
a torzszülöttek fesztiválján,
és kihallatszana belőle
meztelen talpuk csattogása,
amely Góliátot gúnyolta.
És megremegnél az óriás hangjától,
ha tompán belebőgne az éjszakába.

De most ez a vers csöndben marad,
megbűjik hangtalan,
hangját hiába keresed,
az ócska kottafüzetben
úgysem találsz.

Otthon

A vonat késésével párhuzamosan
az idő egyre lassabban bomlik
virágzó meggyfákról
fehér szirmok tömege
az arcomra omlik
a nyakamra tavaszi napsütés fonódik
a körmöm alá ijesztő
madárscicsérgés furakodik
a kutyaugatás pedig
rárakódik a felhőkre

Mindenki azt mondja
otthon vagyok
de én ezt az utcát sem ismerem
csak várom hogy meghallgasson

Szobor

Most azt álmodom,
hogy művészi alkotássá válok,
rágörbülök egy domborműre,
és majd halogén lámpafény
mutat meg a nagyvilágnak.
És megengedem a kíváncsiskodóknak,
hogy hozzám érjenek
a teremőr tiltása ellenére.
Hagyom, hogy ujjhegye megtapogasson
a műértőnek és a piszkos körmű ácsnak is.
Büszkén feszítem vonalaimat,
hogy sziklává váljon
az utolsó ráncom is.
Vagy ha arra lesz igény,
hogy lágyan simogassam
az érzékeny kezeket,
majd könnyeket ömleszték
a hátam mögé feszített
penészes falra,
és a benne futó rozsdás csöveket
megtöltöm érzelmeim folyamával,
hogy mindenki örömét lelhesse
köszemlére ítélt testemben.

Poéták

Álmomban nyálas ajkú poéta vagyok,
akinek egyetlen vágya,
hogy fajtalanodhasson
a hajnal utolsó holdsugarával.
De felébredvén azt veszem észre,
hogy ajkam megfagyott,
már messze űzték
a Napot égi ösvényén,
a csillagok pedig elbújtak
az éléskamra dunsztosüvegei közé.

Ébredés

O. V.-nek

Olyan ez a szoba,
mintha kriptában ébrednék.

Néha olyan részeg vagyok,
hogy nem tudok hazamenni,
és belopózok a temetőbe,
ahol egybeforrok
egy háborítatlan sírhalommal.

Néha meg Viktornál alszom
a pincében, a télikabátok között,
a löszbe süllyedve.
Ilyenkor ülve alszunk,
lámpafénynél.